

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **SUPER SPORT spol. s r. o.**, se sídlem Na Pankráci 404/30a, Praha 4, zastoupeného JUDr. Filipem Hruškou, advokátem se sídlem Tábořská 619, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j. MHMP 1146530/2024, sp. zn. S-MHMP 1379921/2023/STR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2025, č. j. 11 A 68/2024 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Odbor výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 9 rozhodnutím ze dne 11. 5. 2023, sp. zn. S-MCP09/135258/2022/OVÚR/Rou, č. j. MCP09/084676/2023/OVÚR/Rou, nařídil žalobci odstranit stavbu „*oboustranná nasvětlená stavba pro reklamu s plochami o velikosti 9,6 x 3,6 m situovanými do tvaru „V“ (panely č. 4000017 a 4000018), 44 m od sloupu VO č. 907957, při komunikaci Průmyslová x Poděbradská, ve směru do Hostivaře, na pozemku parc. č. 23 v katastrálním území Hloubětín.*

Toto rozhodnutí následně změnil žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 6. 2024, č. j. MHMP 1146530/2024, sp. zn. S-MHMP 1379921/2023/STR tak, že za původní text vložil: „a to v jeho severní části, při hranici s pozemkem parc. č. 22 v katastrálním území Hloubětín“. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Tomu se žalobce bránil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji však shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Soud se předně zabýval námitkami žalobce týkajícími se procesních pochybení správních orgánů v řízení o povolení změny v užívání dočasné stavby. Ten namítal, že nebyla stanovena doba přerušení řízení a že nebyl informován o pokračování řízení, což mu znemožnilo navrhopvat důkazy a činit další procesní úkony. Soud však konstatoval, že rozhodnutí o přerušení bylo vydáno v řízení, které bylo pravomocně ukončeno, a žalobce nepodal odvolání proti usnesení o zastavení řízení. Proto soud nemohl posuzovat zákonnost postupu správních orgánů v tomto již skončeném řízení. Dále zdůraznil, že řízení o odstranění stavby a řízení o povolení změny v užívání dočasné stavby jsou dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem. Soud se proto nezabýval dalšími námitkami žalobce, které směřovaly do řízení, jež bylo pravomocně ukončeno, a označil je za irelevantní.

[4] Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že námitka odlišné specifikace stavby není důvodná. Ačkoli označení stavby v napadeném rozhodnutí nebylo doslovně stejné jako v souhlasu se změnou v užívání stavby, obsahovalo společné části, které svědčily o totožnosti stavby. Specifikace stavby byla dostatečně zřetelná a upřesnění v napadeném rozhodnutí vedlo pouze k přesnější specifikaci předmětu řízení. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se uvedení „náhledu do aplikace mapy.cz“ v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud konstatoval, že tento náhled sloužil pouze k bližšímu osvětlení polohy stavby a nejednalo se o nový podklad pro rozhodnutí, který by byl s to změnit rozhodnutí správního orgánu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] V ní namítl, že skutečnost, že nepodal odvolání proti usnesení o zastavení řízení, nemůže zhojit jeho zjevnou nezákonnost nebo nicotnost. Uvedl, že nicotné rozhodnutí právně neexistuje a nemůže vyvolat žádné veřejnoprávní účinky, což znamená, že rozhodnutí vydané na jeho základě je rovněž nicotné. Řízení o povolení změny v užívání dočasné stavby a řízení o odstranění stavby jsou na sobě závislá, a proto je rozhodnutí o odstranění stavby podmíněno vydáním usnesení o zastavení řízení o povolení změny v užívání dočasné stavby. Pokud Nejvyšší správní soud neprohlásí tato rozhodnutí za nicotná, stěžovatel je přesvědčen, že jsou přinejmenším nezákonná.

[7] Dále uvedl, že náhled do aplikace mapy.cz je nově pořízený podklad rozhodnutí týkající se nejasné polohy stavby. Bez ohledu na způsob, jakým byl tento podklad opatřen, a na jeho důležitost, stěžovatel nebyl informován o jeho použití a nemohl se k němu vyjádřit. Odvolací správní orgán dle něj měl povinnost vyzvat stěžovatele k vyjádření

pokračování

se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Tím, že tak neučinil, zatížil odvolací řízení procesní vadou, která způsobuje nejen nezákonnost napadeného rozhodnutí, ale i jeho protiústavnost, jelikož došlo k porušení principu právního státu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodnosti a správnosti své argumentace uvedené v napadeném rozhodnutí, které ostatně přitakal i městský soud v napadeném rozsudku; navrhl proto zamítnutí podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, ve které řízení před krajským/městským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského/městského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského/městského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). I dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského/městského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum pravomocného soudního rozhodnutí (shodně viz rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s. je soud uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah rozhodnutí soudu. Kasační bod je způsobilý k projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Soud není oprávněn, tím méně pak povinen, domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu. Uplatní-li proto stěžovatel obecnou námitku, může se jí soud zabývat toliko v mezích její obecnosti (rozsudky ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 153/2019 - 39, nebo ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 208/2017 -20, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Ačkoliv stěžovatel podal několikastránkovou kasační stížnost, přesto jen převážně opakuje žalobní body (případně rekapituluje dosavadní průběh řízení) a argumentaci městského soudu de facto nereflexuje, resp. ji napadá pouze v omezené míře. Veden výše uvedenými závěry judikatury posoudil kasační soud uplatněné kasační námitky následovně.

[11] V první části kasační stížnosti stěžovatel de facto pouze zopakoval svou žalobní argumentaci, dle které považuje napadená rozhodnutí za nicotná, resp. nezákonná.

[12] Městský soud v bodech 23 a následujících napadeného rozhodnutí zcela dostatečně a uceleně vymezil předmět žalobou napadeného rozhodnutí (tj. rozhodnutí žalovaného, kterým částečně změnil prvostupňové rozhodnutí o nařízení odstranění stavby vydané stavebním úřadem podle § 129 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů) a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, proč se jedná o odlišné samostatné řízení, ve kterém se nelze věcně zabývat námitkami nezákonnosti, jež se měly odehrát v rámci řízení o povolení změny v užívání dočasné stavby. S tímto posouzením se kasační soud plně ztotožňuje. Městský soud zcela přílehavě poukázal na skutečnost, že řízení o povolení změny v užívání dočasné stavby má sloužit k dodatečnému zhojení protiprávního stavu, spočívajícího v absenci zákonem vyžadovaného rozhodnutí, zatímco účelem řízení o odstranění stavby je nařízení odstranění nepovolené stavby. Tato dvě řízení nelze slučovat, když navíc v každém z nich stavební úřad zkoumá splnění zcela odlišných zákonných podmínek. K tomu odkázal též na přílehlavý rozsudek ze dne 30. 11. 2017, čj. 8 As 127/2016 - 56. Tuto argumentaci městského soudu přitom stěžovatel nijak věcně (nad rámec zopakování své žalobní námítky) nezpochybnil a dle kasačního soudu tato plně obстоjí i ve světle uplatněné obecné kasační argumentace.

[13] Dále je třeba uvést, že napadené správní rozhodnutí není nicotné. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí, jež jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, č. 1629/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021 - 36). Rozhodnutí je nicotné, trpí-li „*natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí [...] považovat nelze*“. Příkladem takových vad je „*absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí*“ (rozsudek č. j. 8 Afs 78/2006 - 74.). Takto závažné vady však stěžovatel ani netvrdí, a nezjistil je ani kasační soud. Namítané vady usnesení o přerušení řízení (i kdyby byly důvodné), případně též usnesení o zastavení řízení o žádosti o povolení změny v užívání dočasné stavby, nemohou způsobit nicotnost nyní přezkoumávaného správního rozhodnutí (jde o oddělená samostatná řízení). V nyní projednávané věci je evidentní, že stavební úřad byl věcně příslušný k vydání rozhodnutí a toto rozhodnutí netrpí ani jinou vadou, která by mohla způsobovat jeho nicotnost.

[14] Za nedůvodnou považuje kasační soud rovněž námitku, že „*specifikace stavby uvedená ve výroku I. Rozhodnutí se významně odlišuje od specifikace stavby uvedené v souhlasu se změnou v užívání stavby č.j. P09 038456/2012/OVÚR/Mali*“. Kasační soud předně poznamenává, že výrokem žalobou napadeného rozhodnutí bylo prvostupňové rozhodnutí změněno pouze v tom smyslu, že výrok byl doplněn pouze o upřesnění znějící „*a to v jeho severní části, při hranici s pozemkem parc. č. 22 v katastrálním území Hloubětín*“. V žádném případě tak nedošlo k žádnému „významnému“ odlišení. Mířil-li stěžovatel na dílčí odlišnost označení stavby v prvostupňovém správním rozhodnutí a historickém rozhodnutí ze dne

pokračování

15. 8. 2012, č.j. P09 038456/2012/OVÚR/Mali, pak tuto odlišnost vysvětlil zcela podrobně již žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí a obdobně pak i městský soud v bodě 37 napadeného rozsudku. Na zde uvedené odůvodnění (spočívající ve snaze o ještě přesnější a přiléhavější vymezení) stěžovatel nijak nereaguje; kasační soud ji přitom považuje za zcela logickou a správnou a v podrobnostech na ni odkazuje. Pro úplnost pouze uvádí, že nelze než souhlasit, že výrok obou rozhodnutí je dostatečně určitý (obsahuje zcela dostačující popis reklamních panelů včetně jejich umístění) a nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, o jakou stavbu se jedná. To ostatně netvrdí ani sám stěžovatel.

[15] Závěrem kasační soud nesouhlasí ani s poslední uplatněnou kasační námitkou, že „náhled do aplikace mapy.cz“, na který odkázal žalovaný ve svém rozhodnutí v rámci odůvodnění upřesnění polohy stavby, je novým podkladem rozhodnutí, se kterým měl být stěžovatel seznámen. Kasační soud však tuto námitku považuje za nedůvodnou a ryze účelovou. Ve shodě s městským soudem má za to, že již výrok prvostupňového rozhodnutí je dostatečně určitý a jeho upřesnění vedlo pouze k přesnější identifikaci; uváděný náhled do aplikace nebyl přitom podkladem rozhodnutí, který by byl jakkoliv rozhodný pro samotný výsledek správního řízení. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že pokud by celá argumentace žalovaného spočívala právě na informacích obsažených na této internetové stránce, bylo by nutné zařadit takto získané důkazní prostředky do spisu včetně data a času jejich pořízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, č. 2312/2011 Sb. NSS), a následně s těmito novými podklady pro rozhodnutí seznámit stěžovatele ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. V předmětné věci však šlo pouze o podpůrnou skutečnost, jejíž prokázání nebylo pro danou věc určující (k tomu obdobně viz rozsudek ze dne 19. 8. 2022, č. j. 5 As 24/2021 - 29). Jednalo se o pouhou změnu formulace a upřesnění, nikoli o změnu právního názoru v neprospěch stěžovatele ve smyslu § 90 odst. 3 správního řádu.

[16] Pro úplnost kasační soud závěrem dodává, že k porušení § 36 odst. 3 správního řádu setrvala judikuje, že ačkoliv platí obecná povinnost doručit účastníkovi řízení v případě doplňování odvolacího řízení výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nevyvolává nesplnění uvedené povinnosti vždy nutnost zrušení správního rozhodnutí. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí pouze tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, nebo ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80). Podle ustálené judikatury je smyslem § 36 odst. 3 správního řádu především poskytnout účastníku správního řízení možnost sdělit správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán v řízení shromáždil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003-61, č. 958/2006 Sb. NSS). O takovou situaci se však v nyní posuzované věci zjevně nejedná.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u ě n í Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu